

Urbán Ágnes (11.A - 2007)

Gondolatok Pongrác kapcsán Mi a kultúra? -tették fel nekünk október 26-án egy rendkívüli órán a kérdést. Rendkívüli volt, mert teljesen váratlanul ért minket a helyzet és a feladat is. Kizökkentett a kötelesség és céltudatosság, ténszerűség által diktált monotonitásból. Rendkívüli, mert közösen, kis csoportokban kellett megoldani a szituációkat. Muszáj volt csapattá válnunk, mindenki véleménye számított. Mi a kultúra? A kultúra kollektív tudás, tapasztalat és érzelmek; Egyszerre evidens, egyszerű és félelmetesen bonyolult, sokrétű, sokszínű; Úgy állandó, hogy folyton formálódik, alakul; Ilyesmit gondoltunk, vagy inkább éreztünk. Jó volt. Nem tudtam, hogy ennyire hiányzik ez a fajta élmény. Lelkesített, izgatott, mint egy zene, egy mozifilm, mint amikor ugyanazt az egyet látjuk és halljuk egyszerre többen, de mégis mindenki mást lát meg és mást hall meg. De több is volt ezeknél, mert módunkban állt a sok különbözőségből egységet teremteni, együtt "elmélkedni", közösséget keresni és vállalni másokkal kényszer és érdek nélkül. S mindehhez kapcsolódott egy kiállítás, egy "kulturális" program: Pongrác világa. Rajta keresztül a művész modern formában akar kommunikálni velünk. Szórakoztat, informál, üzen, segít... Már első pillanatban is élvezhető, érthető. Feltétel nélkül, gyorsan megmutatja a tovavezető utat. Ám ha a mélységeket is fel akarjuk tárni, akkor már kötelező gondolkoznunk, kötelező mozgósítanunk mindazt a tudást, amit a kultúrából magunkba szívunk. Ki többet, ki kevesebbet, saját talentumának megfelelően. Mindenki mást és máshogyan. Az alkotó, Pongrác és mi, szemlélők mind közös kulturális nyelvet beszélünk, és az adott pillanatban, ott a kiállító tábla előtt állva, e hármasságból megszülethet az, ami egyszeri és megismételhetetlen és talán felejthetetlen, az interakció. Urbán Ágnes 11.A